

IN MEMORIAM

Žuža Egrenyi

(1932. - 2019.)

Sanjala je i željela glumiti Hamleta, društvo su joj jedno vrijeme pravili papiga Pasko odnosno Pakica ili Pakička (jer se ispostavilo da je papiga žensko) te kujica Karma. Glumila je u Kazalištu Marina Držića, na Dubrovačkim ljetnim igrama, u filmovima i serijama, a kao pedagogica i redateljica "dala je ruke" Kazališnoj družini Kolarin s kojom je postavila predstave poput "Ribarskih svada" Carla Goldonija ili pak "Ške-rac sa Svete Marije" Borisa Njavra.

Autorica je drame za djecu 'Mačkomišokaz' te dobitnica brojnih nagrada. Bila je i novinarka Radio Dubrovnika, posjet Indiji joj je promijenio život, a Kalamota joj je, pored teatra, bila velika ljubav. Sve su to karakterne crtice i životni obrisi kazališne, filmske i televizijske glumice Žuže Egrenyi koja je 25. lipnja zauvijek sklopila oči u 86. godini života.

Barka, more i Kalamota

Rodena je posljednjeg dana 1932. u Dubrovniku. Otac joj je bio Mađar, a majka s Kalamote pa je tako buduća glumica u sebi sjedinila more i kontinent. Profesionalni put započela je na Akademiji

scenskih umjetnosti u Zagrebu.

- Kad je ljeto, to je najljepše! Onda sam na Kalamoti i onda je to život, priroda, more... Sa mnom ide i kućak i papagalo! Imala sam donedavno i barku i vozila sam, ali došle su godine, više se ne može. Prije sam ribala, ali to je sad iza mene. Sve polako vrijeme odnosi, na koncu će i mene odnijeti, izjavila je glumica u intervjuu za Dubrovački vjesnik u veljači 2016. Također, otkrila je još nekoliko svojih razmišljanja, primjerice kako je biti u ulozi redateljice.

- Imala sam predivne pedagoge-režisere: Bojan Stupica, Branko Gavella, Vlado Habunek, Kosta Spaić, tako da znam u čemu se sastoji posao pedagoga u mojoj profesiji i što zahtjeva. Prvo, preciznost govora, drugo logičnost govora i treće stvaranje lika, a to je stvar pojedinca. Možeš mu pomoći i usmjeriti ga. Ima tu posla, ali posla koji je lijep. Teže je biti glumac! Apsolutno jer ste u kontaktu s publikom, stvarate lik i lice. Režiser uglavnom sortira stvari, slaže predstavu, daje joj okvire, uskladi glumce i likove, ali glumac je taj koji nosi lice i predstavu. On ih prenosi na publiku i to je jedan divan osjećaj. Voljela sam ja-

ko svoju profesiju jer doći na pozornicu i osjetiti publiku je strašno važno, to je pretapanje osjećaja, doživljaja, pažnje, koncentracije. Vi publiku zapravo „držite“.

Duhovnost u Indiji

Ispričala je Egrenyi i kako je oduševila indijska kultura i hinduizam.

- To je posebna tema, stvar duhovnosti. Čitajući svašta do mene je do-pro Sai Baba. Čitala sam njegove dvije knjige, njegove misli i to me je oduševilo do te mjere da sam morala poći u Indiju. Što je najljepše, u Indiji sam pročitala kako se Sai Baba rekao: „Nitko meni nije došao koga ja nisam pozvao, tko nije bio od mene pozvan.“ Bila sam ponosna što sam se i prije čitanja te rečenice našla u Indiji. Dakle, bila sam pozvana. Bila sam za Babino življenje u Indiji. A Indija je čarobna zemlja, pogotovo Puttaparthi gdje je živio Baba. Tamo sam išla njemu. Puno je duhovnosti, narod iz cijeloga svijeta je tamo gdje je sve tako skladno, fino i plemenito, divota jedna. To je toliko duboka duhovna strana da je nedostaje u svijetu uopće. Duhovnost je jako duboka, bogata i prava, ispričala je tada glumica za Dubrovački.